

SMOLENICKÝ POSOL 2/2015

FARSKÝ ČASOPIS, XV. ročník, 20.12.2015 na 4. adventnú nedeľu

ZA DUCHOVNÉHO OTCA
JÚLIA RAKOVSKÁ

**POSVÄTNÉ MIESTO MODLITIEB A PRIANÍ,
VZNEŠENÁ PANI BDIE TU NAD NAMI.
LÁSKAVÝM ZRAKOM SVOJE DIEŤA CHRÁNI,
ŽE NIE JE V CUDZOM SVETE BEZ MAMY.**

**JU ZA MATKU A JEHO, ČO NÁM SLUŽÍ,
OD NEPAMÄTI VYVOLIL SI BOH.
A AKO SLOVOM BÁSNIK VYZNAŤ TÚŽI,
PUSTÝ BY BOL NÁŠ ŽIVOT BEZ OBOCH.**

**MATIČKU PROSÍM BOŽIU NA OLTÁRI,
KEĎ ZLOBOU ODMĚŇUJÚ ZA VIERU,
NECH SPREVÁDZA HO ÚSMEV NA JEJ TVÁRI
MILOŠŤOU V ŽITÍ HOJNOU NAD MIERU.**

Až do konca dní...

Advent sa končí a blížia sa Vianoce.

Skončil jeden liturgický rok a začal nový.

Začal sa Jubilejný rok milosrdenstva.

Začiatky a konce. Neustály kolobeh liturgie, aj kolobeh nášho života.

Čo v nás však v posledných dňoch rezonuje najviac, je výmena kňazov v našej farnosti.

Vdp. Juraja Schindlera vystriedal vdp. Peter Šimko.

Príchody kňazov do našej farnosti a ich odchody sú vždy sprevádzané očakávaním. Nádejami pri ich príchode a následne smútkom z ich odchodu. Spoznávajú naše rodinné a osobné histórie, vstupujú do našich ťažkostí radou, usmernením či rozhrešením. Sú ako ukazovatele na ceste nášho života. Delia sa s nami o svoje talenty, ktorými ich Pán Boh obdaril. Sú príkladom nezištnosti, keď slúžia a pomáhajú tam, kde vedia, že ich odmena je len v nebi. A keď vidíme ich ľudské limity a nedostatky, kiežby sme mali pre ne aspoň také pochopenie ako pre svoje vlastné chyby.

Vdp. Juraj Schindler

Prežil s nami len 13 mesiacov, ale zaradil sa medzi kňazov, ktorí zostávajú dlhé roky v srdciach svojich veriacich, zvlášť mladých. Ako odznelo aj v prednesenom záverečnom poďakovaní farníkov zastúpených pánom Petrom Janigom: „Vďaka mimoriadne citlivému kňazskému i ľudskému prístupu ste si okamžite získali naše srdcia, do ktorých sa nám vrátil pokoj a dôvera. Každé vaše slovo alebo skutok, alebo len vaša blízkosť, otvárali naše vnútro pre pôsobenie Božej milosti. Liturgické slávenia za vašej účasti, či osobné stretnutia, sa stali výnimočnými príležitosťami duchovného pookriatia. Božie pravdy, ktoré ste nám ľudsky a láskavo predkladali, sa nám stávali oporou pre náš každodenný život.“

Vdp. Peter Šimko

Kňaz pre mnohých, nie tak celkom neznámy. Náš dekan, ktorý však sídlil v inej farnosti. Dalo by sa povedať „Vitajte doma, pán dekan“. Dary a talenty, s ktorými prichádza, budú iste prínosom pre našu farnosť aj dekanát. Úvodné slová vyjadrujúce želanie, aby sme spoločne prežili mnoho radosti, si iste všetci želáme naplniť.

redakcia

„Bratia a sestry, Pán nech zveľadí a rozhojní vašu lásku navzájom i voči všetkým. ... A to môžeme iba tak, ak budeme nosiť Ježiša vo svojom srdci. Lebo ak tam nebude Ježiš, tak sa môže stať to, čo Pán Ježiš hovorí: Pozor, lebo vaše srdcia môžu obťažovať obžerstvom, opilstvom a starosťami o tento život. To sú často tri dôsledky toho, keď človek prichádza do problémov a nerieši ich s Ježišom. Tak ich rieši prejedaním sa, opilstvom a zahltením sa prácou. A to ho nakoniec zruinuje. A tak vám želim, aby bol Boh na prvom mieste. A tak neobťažujú naše srdcia ani obžerstvom, ani opilstvom, ani starosťami. Pretože budeme cítiť, že aj v tom ťažkom, Pán je s nami.“

(zo záverečného príhovoru vdp. Juraja Schindlera)

CHUDOBA A RADOSŤ

PETER ŠIMKO

Ide o slová, ktoré sú v dnešnom modernom svete v protiklade. Vysmiate tváre mediálnych celebrít a dokonalých ľudí v reklamách či na billboardoch predsa „musia“ byť pravdivé. Chudoba je znakom nedostatku. A my predsa túžime, aby nám nič nechýbalo. Hovorí sa, že zlato je lákavé iba z diaľky, ale o tom sa „musí“ presvedčiť každý sám. I šťastie si možno nahovárať, rovnako ako si gambler nahovára, že je všetko tak, ako má byť a bude len a len lepšie.

Vianoce provokujú. Malé Jezuliatko zavinuté do plienok a uložené do jasiel v jaskynnej maštali. Nie kráľovský palác, ale maštaľ. Nie pohodlný vankúš, ale slama. Napriek tomu perfektná atmosféra. Šťastný manželský pár. Neslýchané! Ako je možné, že boli šťastní? A čo všetko potrebujeme my, aby sme boli šťastní?

Narodil sa im ten, o ktorom prorokoval Izaiáš: Emanuel, teda v preklade Boh s nami (Iz 7,14). Pavol v liste Rimanom píše, že keď je Boh s nami, kto môže byť proti nám? (porovnaj Rim 8,31). Kto alebo čo môže byť proti nám? Choroba, nešťastie, stres, smrť, nepriateľ...

Tam v betlehemskej maštaľke všetci zažili novú skúsenosť. Bol tam Ježiš, vtelený Boh s nami. A tí, ktorí ho vnímali a prijali, okúsili nezabudnuteľnú atmosféru, skutočné šťastie, hoci vonkajšie podmien-

ky ukazovali na nedostatok. Jozef, Mária, pastieri, mudrci so služobníctvom a ďalší nezapísaní už vedia, čo alebo lepšie povedané, kto prináša skutočnú radosť nezávislú na vonkajších podmienkach či názoroch ľudí. Prišli na to i mýtnici, prostitútky, zločinec na kríži, chorí, nevládni, stratení, zabudnutí, sklamaní, posadnutí a mnohí iní, ktorí dovolili Ježišovi vstúpiť do ich života.

Táto skúsenosť čaká i na mňa. Hľa, stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou (Zjv 3,20). Vianoce, teda Ježiš nám klope na dvere. On čaká...

ZAČAL SA JUBILEJNÝ ROK MILOSRDENSTVA

IVANA ŠTIBRANÁ

13. marca 2015 pápež František oznámil slávenie mimoriadneho Jubilejného roku milosrdenstva v Bazilike sv. Petra. Svätý rok sa začal na slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie **8. decembra 2015**, a bude trvať do **20. novembra 2016** (Nedeľa Krista Kráľa).

Oficiálne slávnostné ohlásenie Svätého roku sa uskutočnilo prečítaním a zverejnením buly pri Svätej bráne v Nedeľu Božieho milosrdenstva.

Tradícia Svätých rokov siaha do roku 1300. Zo začiatku sa mal sláviť každých 100 rokov, postupne sa prešlo na slávenie po 25 rokoch. Doteraz bolo 26 riadnych svätých rokov. Naposledy to bol Jubilejný rok 2000. Mimoriadnych bolo vyše 90.

Zvyk vyhlásiť „mimoriadny jubilejný rok“ siaha do 16. storočia. Duchovný význam takýchto rokov spočíva v možnosti obnoviť vzťah s Bohom a bližným a prehĺbiť vieru.

V centre pozornosti jubilejného roku milosrdenstva je milosrdný Boh, pozývajúci všetkých vrátiť sa k nemu a rozvíjať čnosť milosrdenstva.

Na začiatku jubilejného roka sa slávnostným obradom otvára tzv. svätá brána (symbol cesty k spásu) na všetkých štyroch hlavných bazilikách Ríma (sv. Petra, sv. Jána v Lateráne, sv. Pavla za hradbami, Santa Maria Maggiore).

Sv. otec František píše v liste venovanom udeľovaniu odpustkov v milostivom roku:

„Želám si, aby sa odpustky svätého roku pre každého stali skutočným zážitkom Božieho milosrdenstva, ktoré všetkým vychádza v ústrety s tvárou Otca, ktorý prijíma a odpúšťa, a úplne zabúda na spáchaný hriech.

Aby veriaci mohli zažiť a dosiahnuť odpustky, musia na znak hlbkej túžby po opravdivom obrátení uskutočniť krátku púť k svätej bráne, ktorá bude otvorená na každej katedrále alebo na kostole, ktorý určí diecézny biskup, a tiež na štyroch pápežských bazilikách v Ríme...

Je dôležité, aby bol moment získania odpustkov spojený predovšetkým so sviatosťou zmierenia a so slávením Eucharistie, zahrnujúcim reflexiu nad milosrdenstvom. Bude nutné, aby boli tieto slávené sviatosti spojené s vyznaním viery a s modlitbou za mňa a za úmysly, ktoré nosím v srdci na dobro Cirkvi a celého sveta.“

Trnavský arcibiskup Ján Orosch otvoril 12. decembra pre milostivý rok Bránu milosrdenstva Katedrály sv. Jána Krstiteľa. Na území Trnavskej arcidiecézy je určený pre získavanie odpustkov aj farský Kostol Narodenia Panny Márie v Novom Meste nad Váhom, a farský Kostol svätého Ondreja, apoštola v Komárne.

Počas Svätého roku milosrdenstva sa bude denne vysluhovať sviatosť zmierenia v Katedrále sv. Jána Krstiteľa od 10.00 do 12.00 a od 14.00 do 16.00 hod. Do Katedrály sv. Jána Krstiteľa v Trnave vedie Cesta pútnika z Baziliky sv. Mikuláša cez – Michalskú, Horné Bašty a Jerichovu ulicu.

(radiovatican.org, tkkbs.sk, abu.sk)

BEZ ODSUDZOVANIA

MÁRIA HODULÍKOVÁ

Mnohí z nás už určite navštívili horu Žifčák v Turzovke. Pomaly kráčate hore do kopca, napijete sa z prameňa, pokocháte sa krásnou prírodou až prídete ku kaplnke – na miesto, kde sa zjavila Panna Mária. Sadnete si na lavičky, rozjímate, modlite sa, vnímate pokoj. V jednom momente sa

hynie po ceste luxusné auto – ste pohoršení, veď predsa aj vy ste mohli ísť autom až hore! Auto zastane až pri kaplnke, vystúpi z neho vodič auta – zaujímavý muž a mladá žena. Muž si kľakne, žena vedľa neho. Z jedného miesta na lavičke sa ozve: „Že sa nehanbia, to nemohli ísť peši, ako my?“

Na aute sa pomaly otvárajú zadné dvere, vystupuje z neho mladé dievča, a vyťahuje barly.

PS: Milosrdenstvo znamená aj nemať vo veciach jasno skôr, než poznám okolnosti.

ADVENTNÝ VÍKEND NA FARE DAŠA LANČARIČOVÁ

Už po tretíkrát sa v pastoračnom centre na fare v Smoleniciach konali v dňoch 5. – 6.12.2015 Adventné trhy. Šikovné ruky našich gazdiniiek vytvorili krásne vianočné dekorácie. V ponuke bol med, orechy, voňavé oblátky, chutné vianočné pečivo, prírodná kozmetika, knihy, bižutéria, medovina, háčkované ozdoby, dekoratívne škatuľky, sviečky, mydielka a veľa iného zaujímavého tovaru. Bolo z čoho vyberať a načerpať inšpiráciu pre vianočnú výzdobu.

O príjemné posedenie s priateľmi sa postarali obetavé gazdinky, ktoré priniesli výborné domáce koláče a navarili chutný čaj, kávu či punč. Vďaka a obdiv patrí všetkým, ktorí pomohli pri príprave a výzdobe farských priestorov, v ktorých sa trhy konali. Poďakovanie patrí aj pánovi dekanovi Petrovi Šimkovi, ktorý – aj keď na trhoch bol po prvýkrát – nás povzbudil a držal nám palce. Ďakujem aj všetkým tým, ktorí nás podporili dobrovoľným peňažným príspevkom. Vybierané peniaze sme darovali mame postihnutého Jakubka Pokorného zo Sekúl na hygienické pomôcky. Môj obdiv a vďaka patrí všetkým, ktorí prišli a podporujú nás v organizovaní takýchto akcií. Privítali sme každého, kto prišiel medzi nás na faru, hoci niektorí s ostychom a obavou. Všetci sme súčasťou jednej veľkej farskej rodiny a všetci sú srdečne vítaní na všetkých akciách, ktoré sa na fare konajú.

Blížia sa najkrajšie sviatky roka, otvorme svoje srdcia láske, pokoju, porozumeniu, štedrosti. Nájdime si cestu k sebe, odpustíme svojim priateľom i nepriateľom, podajme ponúkanú ruku, zabudnime na nezhody, vyčarime úsmev na tvárach chorých, opustených, trpiacich. Nešetrimo úsmevom, prejavom súcitu, porozumením. Vpustíme Ježiška do svojich srdc, do svojich rodín a farských spoločenstiev.

Prajem Vám všetkým, ktorí pomáhate pri takýchto akciách bez nároku na odmenu, veľa šťastia, zdravia, pohody, pokoja, lásky, aby vaše štedré srdcia bili ešte dlhé roky.

„Šťastné a veselé dnes prajem vám, nech nikto pri stole nesedí sám, šťastné a veselé nech všetci máme, nech máte celý rok len šťastie samé.“

MLÁDEŽNÍCKE AKTIVITY DOMINIK PISAROVÍČ

Jedným z našich cieľov je vytvoriť mladým priestor, aby žili svoj život v plnosti, aby ho žili s Kristom. V dnešnom modernom svete sa ponúka nespočetné množstvo aktivít na zamestnanie mysle mladých ľudí a oddialenie ich srdc od Pána. Preto je dôležité mladým ponúknuť možnosť pre rozvoj viery, duchovný a osobný rozvoj, výchovu k praktickému životu. Niekedy však veci vychádzajú viac, niekedy menej.

Počas letných prázdnin sme pochopiteľne stíhali viac. Každý večer sme sa stretávali pri kostole, v modlitbe sv. ruženca, a tak aj prostredníctvom Panny Márie hľadali cestu k Ježišovmu srdcu. S Jankom Jakubcom sme na hrade Korlátke vypli mobily a zapli seba, nachádzali radosť z dobre vykonanej práce, zozbierali množstvo krásnych zážitkov. Párkrát sa nám podarilo aj zorganizovať nejakú tú turistiku, cyklovýlet.

Popri takýchto sezónnych aktivitách, sa však pravidelne stretávame každý piatok na fare. Začíname skúškou hodinu a pol pred svätou omšou na fare. Týmto spôsobom vytvárame príležitosti mladým zapojiť sa aktívne do svätej omše a chváliť a oslavovať nášho Pána svojim spevom. Po sv. omši pokračujeme stretnutím na fare. Je to priestor pre rôzne hry, súťaže, aktivity na zamyslenie, diskusie, priestor na rozhovory, katechézy.

Všetko toto by však bolo úplne zbytočné, ak by to bolo založené čisto na ľuďoch a ľudskom úsilí. Božie pôsobenie medzi nami je to, na čom záleží. Prijímanie Jeho lásky a odovzdávanie ďalej.

Možno nevieme pripraviť dokonalé „stretko“, ktoré osloví každého, ale môžeme a chceme vytvoriť priestor, kde sa môžeme spoločne snažiť nachádzať Boha, otvárať sa pôsobeniu Ducha Svätého a prinášať Božie kráľovstvo medzi ľudí. Prosíme teda spoločne Pána, nech naplní toto dielo svojim požehnaním a nech ho pretvorí tak, ako chce On. Nech sa medzi nami rozhojní Jeho milosť, a nech srdcia nás mladých čoraz viac naplnia Kristova láska.

KLAUZÚRA, VSTUP ZAKÁZANÝ

SO SESTROU ANNOU MÁRIOU OD DIEŤAŤA JEŽIŠA SA ZHOVÁRALA DÁRIA JAJCAYOVÁ

Popri všetkých tohtoročných jubileách a výročiach akoby trošku zostalo v úzadí ešte jedno, ktoré by bolo dobré pripomenúť si práve teraz, keď končí Rok zasväteného života. V septembri si totiž pripomenula 20. výročie vstupu do kláštora naša rodáčka a farníčka Denisa Slovákova, teraz Bosá Karmelitánka, sestrička Anna Mária od Dieťaťa Ježiša v Košiciach. Pamätám si, ako som aj s ňou pred dvadsiatimi rokmi „absolvovala“ prvú dobrovoľnícku stáž v Lurdoch, ako sa tešila, keď práve počas cesty do Lúrd sme prechádzali cez Taliansko a ona prvýkrát v živote videla more, pamätám si aj náš spoločný rozhovor na Jasnej hore v Čenstochovej v roku 1991, kde sme čakali na príchod svätého otca Jána Pavla II., kde mi Deniska s vážnou tvárou – ale ako úplnú samozrejmosť – oznámila, že odchádza do kláštora. Len ešte nevedela, kam ju Pán povoláva. Do činného alebo kontemplatívneho rádu? Tak som sa jedného novembrového dňa vybrala do Košíc a trošku som sestričku vyspovedala.

Prečo si sa rozhodla práve pre Karmel? Čím ťa oslovil tento kontemplatívny rád? Prečo tento a nie nejaké iné rehoľné spoločenstvo či rád? Ved' ich je toľko!

Prečo práve Karmel? To je otázka, ktorú si už toľké roky kladiem sama sebe. Prečo pre mňa vybral Ježiš Karmel? Povolanie som si nevybrala ja sama, ale určil mi ho Boh už pred večnosťou, mojou úlohou bolo len nájsť povolanie, ktoré vybral pre mňa.

Svoje povolanie k rehoľnému stavu som objavila, ako si určite, Dária, pamätáš na náš rozhovor, keď sme čakali na príchod sv. Otca a boli sme na svetových dňoch mládeže v Čenstochovej, keď som mala 14 rokov. To bol však len začiatok, bol tu ďalší krok a otázka, kam ísť. O tomto som už raz do Smolenického posla písala v roku 2008,

ale pre tých, čo to vtedy nečítali, to spomeniem ešte raz. Predo mnou bolo štúdium na gymnáziu v Senici a aj keď som sa tam dostala za trošku zvláštnych okolností, teraz vidím, že to bolo Božie riadenie, a bolo dobre, že som sa silou-mocou nesažila dostať do Trnavy. Tu som totiž stretla úžasných ľudí ako don Milan Fula SDB, Renáta – teraz už sestra saleziánka, Martinka – vydatá s tromi detičkami. Oni sa ma ujali a keď som sa Renáte zdôverila, že hľadám svoje miesto niekde ako rehoľná sestra, bola to práve ona, ktorá mi dala knihu o svätej Tereze Ježiškovej (od Dieťaťa Ježiša), s názvom Svätica s ružami.

Nikdy som sa jej nepýtala, prečo mi dala práve túto knihu, no po jej prečítaní som vedela jedno – to je presne to, čo hľadám a po čom túžim, tu sú napísané všetky moje túžby a to aj tie, o ktorých som zatiaľ iba tušila. Začala som teda zisťovať, kde sa taký kláštor nachádza, no bolo to iba sklamanie za sklamaním, lebo na Slovensku neboli, aspoň o nich nikto nevedel. Až raz večer, už bolo okolo dvadsiatej hodiny, pribehla ku mne (v tom čase som bývala u mojej krstnej mamy) Renáta so zoznamom všetkých ženských rehoľí na Slovensku a na úplnom konci bola adresa po ktorej som toľko túžila – Rád bosých karmelitánok Prebлахoslavenej Panny Márie z Hory Karmel.

Viac šťastia som v ten večer neuniesla. V nasledujúcich dňoch

som s pomocou a radami Renáty, napísala svojim budúcim sestram svoj prvý list. Na odpoveď som musela čakať dva mesiace, pretože adresa bola iba kontaktná. Môj list putoval do Zakopaného v Poľsku a z Poľska najprv na Slovenskú kontaktnú adresu, a až odtiaľ ku mne. Mala som vtedy asi 16 rokov. Ako sv. Terezka, bola som schopná vstúpiť do kláštora tak skoro aj ja. No vyžadovala sa maturita a tak som gymnázium chtiac-nechtiac musela skončiť. Odtvtedy som bola v stálom kontakte so sestrami.

Ale aby som sa vrátila k otázke prečo práve Karmel, to je tájomstvo aj pre mňa, možno trošku tuším, prečo si ma Pán vybral pre Karmel, no pravdu mi ukáže asi až v nebi. Boli chvíle, kedy som ešte váhala, lebo ma neskôr ešte veľmi oslovila kniha o matke Tereze z Kalkaty – Legenda chodí bosá a priťahoval ma ich obetavý život a chudoba, akú žili, no nemala a necítila som v sebe silu pri pomyslení na to, že by som mala ošetrovať niektoré ťažké rany.

Ak by to Boh chcel, určite by to pre mňa nebolo ťažké, ale za týchto okolností a v tomto čase som tú milosť v sebe necítila. A vedela som, že pomáhať týmto ľuďom môžem aj modlitbou a obetou a prostredníctvom modlitby a obety sa dostanem do každého kútika zeme.

20 rokov na jednom mieste. Dá sa to zvládnuť? Predsa len, rehoľná rodina je zložená z viacerých členov, ktorých sme si sami nevybrali. Pri návšteve je medzi vami a návštevou mriežka, žiadny osobný kontak. Nevadí ti to?

20 rokov na jednom mieste. Malá cela a v nej jedna posteľ, jedna malá skriňa, písací stôl, stolček na sedenie, kríž a obraz Panny Márie na stene, to je celé vybavenie – teda nič moc. Možno si pomyslíte, že už musím poznať do detailov každý kút a každý kúsok v záhrade. Nie, ešte všetko nepoznám a veľa vecí sa tu mení, aj keď z vonkajšieho pohľadu je náš život možno monotónny. To je však iba zdanie. Ešte som neprežila dva rovnaké dni.

Aj to, že sme tu rôzne povahy, je niekedy zaujímavé, povinnosti sa menia, teda je to vždy iné. A pravdou je aj to, že sestry som si nevybrala ja, aj keď sa to nezdá, keďže do večných sľubov do istej miery rozhodujeme, či tu dané dievča zostane alebo nie. No hlavnou otázkou nie je, či sa ku mne hodí povahovo, ale či má práve povolanie od Boha. Takže mi sestry naozaj vyberá Boh.

Čo sa týka tej mreže v hovorni i v kaplnke – nuž človek to ako si samozrejme príjme. Ak je to Božia vôľa, že som tu, dá silu chápať a prijať aj toto materiálne oddelenie od vonkajšieho sveta. I keď zoznačiatku to nebolo jednoduché nemôcť byť v priamom kontakte s príbuznými, a to tak pre nich ako ja pre mňa. No to nám nebráni, aby sme sa nemali ešte radšej, ako keby sme boli spolu.

Ako by si charakterizovala tých 20 rokov?

Pýtam sa niekedy – je to možné, že už je to 20 rokov? Ide to rýchlo, a stále rýchlejšie. Je to ako cesta. Prvých 6 rokov, teda do zloženia večných sľubov, je to o túžbe patriť navždy Ježišovi, zložiť sľuby a toto človeka ženie dopredu. Potom je to zaujímavejšie, lebo najbližšia zastávka, či ako to nazvať, je až smrť. Sú síce oslavy 25. či 50. jubilea, ale to na živote nerobí žiadne vonkajšie zmeny. Takže teraz je to, akoby som kráčala neznámou cestou. Ježiš je často ukrytý, sprievodcom je vernosť. No niekedy sa trošku „zide na kraj“, zahľadím sa na „pekný kvietok“, pomýlim sa, no Ježiš bdie a „kvietok“ mi zvädne v ruke, ocitnem sa v slepej uličke. Vtedy mi posielala aj viditeľných anjelov strážcov, ktorí mi niekedy bolestne ukazujú, že som zablúdila a treba sa vrátiť na správnu cestu. Iní ma jemne a nežne upozornia, že ten „zvädnutý kvietok“ nestojí za to, aby som sa trápila.

Aj sv. Ján od Kríža opísal cestu k zjednoteniu s Ježišom – čo je aj môj cieľ (ale i každého človeka na zemi) – ako výstup na horu Karmel, ktorý má tri cesty: telesné radosti – to je cesta, ktorá nikdy nedoviede až na vrchol; druhou je cesta duchovných radostí – tak tá musí byť neskôr očistená a je veľmi dlhá a nebezpečná; a nakoniec je to tá najstrmšia cesta, ktorá vedie priamo hore – to je cesta ničoho – nie že by človek nič nemal, ale je duchovne slobodný od všetkého a je rovnako šťastný, keď to má, aj keď to nemá. A potom dosiahne Všetko – teda Boha – no touto cestou ide iba málokto. Dôležité je, vždy sa na tú cestu „ničoho“ vrátiť. A tak to je aj u mňa – idem, potom - ani neviem ako, zidem z cesty a zasa sa vraciam naspäť. Kde sa práve nachádzam, to neviem a ani to nie je dôležité vedieť, potrebné je len nezastavovať sa, rýchlo vstať zo zeme a ísť ďalej, hoci s odreninami, niekedy v slzách, niekedy za jasného slnka, možno v hmle a daždi, ale hlavne ísť za tým tichým hlasom, ktorý ma neustále volá na večné stretnutie a spočinutie v láske – v Ježišovi. Karmel nie je predovšetkým o pokání a veľkých pôstoch, nie je to o skutkoch kajúcnosti, ktoré sa požívali. Aj tieto prvky tu sú prítomné, no čo je najdôležitejšie, Karmel je hlavne o Láске! Radšej sa postiť málo, ale z lásky, ako konať veľké pôsty a neviem aké ťažké skutky kajúcnosti, ktoré však iba živia pýchu, akí sme dokonalí a zväčšujú egoizmus a egocentrizmus.

Myslím, že mnohí počuli o tom, ako má vyzeráť pravý kresťanský pôst, v podaní otca Mariána Kuffu. Zoberiem si polievku, ktorá mi nechutí, koláč, ktorý nie je dobrý a z toho, čo mi chutí, si vezmem iba trošku. Navonok sa to javí ako nedokonalé a iní si môžu pomyslieť, že som neumŕtvená, no Ježiš vie, že som sa takto skryto postila.

Čo znamená klauzúra?

Klauzúra je definovaná ako materiálne oddelený priestor, kde majú prístup iba tí, čo ho obývajú. Nemôže do nej vstúpiť nik cudzí, iba ak to vyžadujú zvláštne a závažné okolnosti, ako sú robotníci, kňaz, ktorý ide k ťažko chorej sestre, kardinál a to ja asi všetko. No v duchovnom zmysle je to priestor, kde sa človek stretne s Bohom a sám so sebou. Je to akýsi druh púšte, kde nie sú vonkajšie rozptýlenia a preto je možné viac sa sústrediť na svoje vnútro, započúvať sa do toho tichého hlasu Boha v nás, ktorý je taký jemný ako vánok. Je to požehnaný priestor, kde sa môžem spoznať, pretože sa nedá ujsť, kde sa dostanem na hranice vlastných možností. Je to priestor, ktorý z človeka strhne všetky masky, za ktoré sa tak starostlivo skrýval pred Bohom, ľuďmi i samým sebou. Klauzúru by som tiež prirvnala k mechu s kamením. Tie kamene sme my. Rôzne situá-

cie, to je akoby trasenie mechom a my sa navzájom objíame o seba, všetky prebytočné časti sa obrusujú, až raz zapadneme a stmelíme sa. No Pán Boh je dobrý brúsič, urobí ďalší otras ako bolo napríklad založenie nového kláštora v Detve – kamene sú vybrané a chýbajú a zasa prídu nové a brúsenie pokračuje.

Máte v dnešnej dobe nejaké nové povolania?

Čo sa týka povolání, ako v celej Cirkvi, aj my prežívame krízu v povolaniach. A tak isto vždy, keď sa založí nový kláštor, je úplne prirodzené, že dievčatá vstupujú do nového spoločenstva a materský kláštor je niekedy viac rokov v úzadí. No mali sme aj niekoľko dievčat, ktoré chceli vstúpiť, ale nie sú to ešte povolania zrelé na priamy vstup, takže teraz v noviciáte nemáme nikoho. Pre nás je to však čas, kedy sa môžeme po rôznych zmenách zasa trošku stmelovať, prehodnotiť uplynulé roky, pozrieť sa, čo bolo dobré a čo zlé, čo treba zlepšiť, zmeniť, či upraviť. Každý a teda aj tento zdanlivo akoby neúrodný čas, je plný Božieho pôsobenia a požehnaní.

Môžeš sa s čitateľmi SP podeliť aj o nejaké úsmevné príhody?

Humor v našom spôsobe života je veľmi potrebný a dôležitý. Humorných situácií je veľa, často sú to veľmi jednoduché udalosti, pretože aj náš život je veľmi jednoduchý. Rekreácie, čas ktorý trávim spolu, je práve na toto určený, i keď nie len na to. Sme rôzne povahy a už sa poznáme. Práve u karmelitánov a karmelitánok je to typické, že si robia žarty zo seba navzájom i osobne. Niekedy sú zaujímavé situácie počas prísneho mlčania, kedy sa dorozumievame iba pomocou posunkov a každá potom pochopí niečo iné. Boli aj veľmi zaujímavé udalosti, ktoré síce v danej chvíli neboli práve na zasmiatie, ale pri spätnom pohľade sú stále zdrojom smiechu.

Už dávnejšie sme pálili burinu na záhrade. Boli to skutočne veľké kopy, vtedajšia matka priorka povedala, aby sme ich zapálili jednu po druhej, čím myslela, že keď jedna dohorí, až potom treba zapáliť ďalšiu. No my sme pochopili, že máme zapáliť všetky naraz, behali a dokladali na ne, rozruch ako v indiánskej dedine, takže bol taký dym, že celé sídlisko KVP bolo ako v hmle.

Bol aj jeden robotník, ktorý prišiel opravovať šijací stroj, no keď sa ocitol sám iba so sestrou na chodbe a neskôr úplne sám, aby sa cítil pri práci slobodne, zatrubil mu nad hlavou klaxón (vtedy sme ešte nemali rozvedené domové zvončeky po kláštore, ale používali sme na stene namontovaný klaxón ako z nákladiaka). O chvíľu privolal sestru, že on sa ponáhlá, že príde neskôr... a toho pána sme už nikdy nevideli, a stroj zostal neopravený.

Iný robotník v zime opravoval podlahu v kotolni a keď prišla búrka, vypli elektrinu. Prišla za ním sestra len so sviecou a on sa tak zľakol, že od strachu skočil do vedra s maltou.

Veľa sa tiež nasmejeme na našich osobných interpretáciách a komentároch Sv. Písma, nad ktorými by teológovia a exegéti iba krútili hlavou. No to si veľmi nepamätám, lebo si ich radšej nezapíšem.

Všetkých Vás pozdravujem, uisťujem o svojich modlitbách za vás a zároveň ďakujem za každú modlitbu a obeť za nás a naše spoločenstvo. Prajem vám všetkým, aby Ježiš bol čoraz viac prítomný v každej chvíli vášho života a aby ste sa vždy viac zjednocovali s ním v radošti i v utrpení. V zjednotení s ním má všetko nekonečnú hodnotu na úžitok pre celý svet. Nech vás Pán vždy žehná.

Ďakujeme za rozhovor!

VIANOČNÉ OTÁZNIKY

MIROSLAVA GREGUŠOVÁ

Vianoce sú za dverami a všetci sa väčšinou tešia. Každý môže mať síce iný dôvod, napr. prázdniny, darčeky, pokoj, všetko upratané, napečené a pod. Fakt, že sa niekto narodil, aby nás zachránil, nám pri tom všetkom môže uniknúť. Ježiš vždy vedel, na čo je na svete. A to mu niekedy závidím. Poznáte, a možno niekto aj nie, keď si túto otázku aspoň občas položíte. Načo som na svete?

Ja si pri nej vždy spomeniem na jedného chlapca, ktorého som poznala. Volal sa Julo. Žil v zariadení sociálnej starostlivosti pre mentálne postihnutých. Rodičov síce mal, ale nezaujímal sa o neho. Ako malý bol umiestnený do zariadenia, kde sa nepredpokladalo, že sa mentálne bude ešte nejakým vyvíjať. To bol však veľký omyl.

Našiel sa našťastie niekto, kto zistil, že dokáže viac. Tak bol preradený do špeciálnej základnej školy. Tam zvládol dva ročníky za jeden rok. Tak zrejme niekto urobil chybu v diagnóze, alebo žeby rómske dieťa bez rodičov nebolo až také dôležité? Školu teda celkom zvládol, ale horšie to bolo s jeho zdravotným stavom.

Ako malé dieťa bol týraný, viackrát sa ho pokúšali utopiť, na tvári mal jazvy, no najhoršie bolo, že v dôsledku dlhodobých bitiek mu prestali fungovať obidve obličky. Musel chodiť pravidelne trikrát do týždňa na dialýzu, aby sa mu vymenila krv. Vždy s ním jeden človek musel ísť do nemocnice, aby sa počas dialýzy aj trocha učil.

No ťažké detstvo sa prejavilo aj na jeho správaní. Bol nevysspytateľný. Svojich učiteľov, vychovávateľov, sestričky i lekárov vedel poriadne naštartovať. Občas sa mu ušla aj nejaká rodičovská, vtedy, keď ešte s jedným kamarátom podpálili starú kôľnu. Podobných „zábav“ bolo viac. No bol to poriadny kvietok.

Mal rád život, radosť a skupinu Tublatanka. Rád hovoril to, čo si aj myslel a keď niečo chcel, toľko za tým išiel, až to dosiahol. Často bol v ohrození života. Raz mu dávali mesiac života, inokedy dva týždne. No Julo žil ďalej.

Po dlhom čase podstúpil aj transplantáciu obličky, no žiaľ neúspešne. Neraz sa človek stretol s otázkou, na čo je tento človek na svete? Koľko ľudí má s ním starosti a problémy. Na dialýze sa s ním prestriedalo veľa ľudí. A títo ľudia sa postupne menili, keď videli, ako Julo so zatŕpnutými zubami ani nepípne, keď ho napájajú na rôzne

prístroje. Ostatné deti plakali, no mali vedľa seba mamy, otcov alebo starých rodičov, ktorí boli vždy pri nich.

Julo mal vychovávateľku, niekedy učiteľa alebo aj nikoho. Keď človek videl ako sa drží, tak mu potom kúpil aj jeho milovaný vlašský šalát a odpustil pár drzých slov. Ale na ceste z nemocnice už obyčajne niečo vyvedol. Keď však takéto dieťa povie, že vás má rado, zrazu máte pocit, že váš život má zmysel.

Veľa ľudí dal dohromady len tým, že spoločne rozmýšľali, čo s ním ďalej, akú liečbu, aké výchovné metódy, kam s ním na Vianoce, ako ho naučiť bicyklovať a pod. Keď zázrakom oslávil osemnásť, odišiel do iného zariadenia pre dospelých a potom sa vrátil domov k rodine. Rodina sa k nemu ochotne prihlásila, pretože už dostával invalidný dôchodok. No časom od nich odišiel.

Žil ako vedel, dokonca začal aj pracovať. No jeho zdravotný stav, ovplyvnený aj zlými materiálnymi podmienkami, sa zhoršil natoľko, že jeho telo to už nevydržalo. Dva dni pred Vianocami sme sa stretli na jeho pohrebe. Zase nás dal Julo dohromady, pretože sme sa stretli mnohí, ktorí sme sa dávno nevideli. Pospomínali sme, čo povyvádzal a zistili sme, že znamenal pre nás niečo dobré v našom živote. V kostole bolo veľa ľudí, aj verejne známych, ako keby zomrel niekto významný. Vlastne bol významný a ani o tom nevedel.

Po pár dňoch som sa stretla s jednou známou, ktorá bola tiež na pohrebe. Povedala mi, že asi desať rokov nemôže plakať. A na Julovom pohrebe, keď hrali jeho obľúbenú Tublatanku si od srdca poplakala. Tak Julo pracuje aj zhora. A je pre mňa odpoveďou, že nikto tu nie je zbytočný.

(foto pixabay)

VÝZNAM SLOVA „BOHATÝ“

PRIPRAVILA MÁRIA HODULÍKOVÁ

Počas prednášky študent oslovil profesora, aby vysvetlil význam slova bohatý. Profesor do podrobnosti vysvetľoval význam tohto slova. Človek od svojho detstva rozmýšľa a zaujíma sa o všetko, čím by si mohol uspokojiť svoje ego. Už počas školy a štúdií

uvažuje, čím bude, aby sa mal dobre, aby nadobudol vedomosti, dobrú prácu, dobré bývanie. V dospelosti túži po peknom partnerovi, potom rodine, dostatku financií a dobrom poste. Keď profesor dokončil vysvetľovanie, spýtal sa študenta, či je spokojný s výkladom. Študent

sa zamyslel a povedal: „Ja by som slovo „bohatý“ rozdelil – Boh a Ty! Keď bude teda Boh kráčať s tebou, pôjdeš Jeho cestou a on sa postará o všetko, čo k životu potrebuješ a nájdeš aj pokoj, ktorý môže dať iba On.“

29. DECEMBER - 368. VÝROČIE POSVIACKY FARSKÉHO KOSTOLA

IVANA JANÁČKOVÁ

Každý rok okolo 8. septembra, keď sa v liturgickom kalendári slávi sviatok Narodenia Panny Márie, máme v Smoleniciach hody. Vtedy si pripomínáme titul, teda zasvätenie kostola. V súvislosti s našim chrámom sa však nedá opomenúť iný sviatok, ktorý s ním taktiež bezprostredne súvisí. Je ním výročie jeho posviacky.

Zabudnutá história

V našej farnosti sa tento sviatok mnoho desaťročí neslával. Nebolo to zámerne. Dátum, kedy sa posviacka kostola udiala, bol neznámy, respektíve upadol do zabudnutia. Po dlhom hľadaní sa ho však podarilo vypátrať. V kanonickej vizitácii smolenickej farnosti, konanej v roku 1673, sa nachádza informácia, že v roku 1647 čanádsky biskup Ferdinand Pálfi, bratranec Márie Pálfiovej, manželky smolenického zemepána Gabriela Erdődyho, posvätil novovybudovaný smolenický kostol a hlavný oltár v nedeľu po Vianociach. V roku 1647 pripadla táto nedeľa na 29. december.

BOHU NIČ NIE JE NEMOŽNÉ

ELEONÓRA ČURAJOVÁ

Zaujal ma príbeh, ktorý som čítala v Hlasoch z domova a z misií (2008/4). Hovorí o lekárovi, ktorý pracoval v Južnej Afrike. Pri pôrode zomrela matka. Mala už jednu dvojročnú dcéru. Druhé dieťa porodila predčasne. Misionári nemali žiaden inkubátor, mali len papierovú škatuľu a bavlnenú látku. Posledná gumená fľaška na vodu, ktorú nutne potrebovali, aby dieťa pri nočných mrazoch nezmrzlo, sa v tropickom podnebí roztopila. Lekár sa so svojim problémom zveril sirotám, s ktorými sa chodil modliť. Porozprával im o fľaške na vodu, ktorú potrebujú a o plačúcom dvojročnom dievčatku. Deti, ako je im vlastné, rýchlo pochopili a svoju obvyklú stručnú modlitbu doplnili o prosbu za fľašku na vodu a bábiku pre dievčatko.

Lekár vedel, že netreba klásť hranice Božím možnosťam, ale nevedel si predstaviť ako by do tejto divočiny, kde mu za 4 roky nikdy nič neprišlo, mohli prísť takéto delikátne veci.

Predchodca dnešného kostola

V Smoleniciach stál kostol, ktorý bol zasvätený Panne Márii, už v 13. storočí. Bol však oveľa menší ako súčasný (nemal ani vežu) a postupom času prestal vyhovovať nárokom farnosti. V štyridsiatych rokoch 17. storočia sa preto pristúpilo k stavebným úpravám kostola. Iniciátorom prestavby bol už spomínaný smolenický zemepán gróf Gabriel Erdődy s manželkou Máriou Pálfiovou, ktorý mal patronátne právo nad kostolom. Patronátne právo mu umožňovalo rozhodovať o výbere farára, mať v kostole vyhradené miesto pri bohoslužbách, nechať sa pochovať v krypte kostola, no na druhej strane povinnosť starať sa o údržbu kostola a financovať chod fary.

Rozsiahla prestavba

V roku 1642 dal gróf Erdődy väčšiu časť starého kostola zbúrať. Z pôvodného kostolíka tak zostala iba svätyňa, sakristia a do určitej výšky bočné steny lode. V priebehu dvoch rokov potom kostol predĺžili a nadstavali a bola vybudovaná aj nová veža. Celú stavbu dokončili v roku 1644.

Po takejto radikálnej prestavbe, ktorá úplne zmenila architektúru starého kostola, bol v roku 1647 nový farský kostol slávnostne posvätený.

Pamiatka

Pripomienkou tejto prestavby je hlavný portál do chrámu. Doteraz na ňom môžeme nájsť letopočty 1642 a 1644 ohraničujúce začiatok a koniec stavebných úprav a na večnú pamäť aj rodové erby stavebníka grófa Erdődyho a jeho manželky vo vrchole portálu.

Popoludní poňho prišli, že auto priviezlo balík. Kým prišiel domov, auto bolo preč, ale obrovský balík hovoril za všetko. Spolu so sirotami, so slzami v očiach, balík otvoril. Boli v ňom rôzne veci pre deti a pre pacientov. No a nechýbala ani fľaška, akú práve potrebovali pre novorodenca – sirotu, a takisto bábika pre jeho sestričku.

Balík bol na ceste 5 mesiacov, poslali ho lekárovi z nedeľnej školy, jej vodca počul Boží hlas, aby poslal fľašku na teplú vodu až na rovník a iné dieťa, aby poslalo bábiku africkej kamarátke („Prv, než budú volať, ja odpoviem, ešte len budú vravieť a ja ich vyslyším.“ Iz 65,24).

Spomenula som si pri tom aj nášho vdp. Juraja Schindlera, ktorý pri jednej svojej homílii spomenul, ako si nevedel predstaviť, keď bol ešte v seminári, keďže bol skôr utiahnutý, že bude raz kazáť. Prosil o pomoc Ducha Svätého. A výsledky sa dostavili. O tom sme sa presvedčili.

ŠTATISTIKY

PETER ŠIMKO

Krsty:

- 13.9.2015 Lukáš Cisár
13.9.2015 Karín Križanová
7.11.2015 Michal Hudcovič

Sobáše:

- 12.9.2015 Martin Malatinka (Trnava) a
Lucia Volnerová (Trnava)
17.9.2015 Zdenko Vajsábel (Smolenice)
Rozália Smolíková (Smolenice)
19.9.2015 Peter Zezulka (Smolenice)
Petra Bartošová (Smolenice)
19.9.2015 Branislav Štrba (Bratislava)
Petra Novotná (Bratislava)
26.9.2015 Marek Forró (Hrnčiarovce n/Parn.)
Michaela Hudeková (Suchá n/Parn.)
3.10.2015 Milan Leitman (Horné Štítare)
Jana Pavková (Senica)
10.10.2015 František Krenželák (Bernolákovo)
Kristína Zárecká (Smolenice)
24.10.2015 Marián Magula (Smolenice)
Lenka Kobetičová (Dolná Krupá)
31.10.2015 Daniel Slanicay (Trnava)
Jana Fornerová (Smolenice)
16.11.2015 Samuel Izakovič (Košolná)
Lucia Zolvíková (Križovany n/Dudv.)

Pohreby:

- 4.9.2015 Jozef Kovačovič, (73 rokov)
10.9.2015 Mgr. Štefan Radocha, (60 rokov)
21.9.2015 Cecília Oravcová, (79 rokov)
8.10.2015 Rozália Čestická, (67 rokov)
13.10.2015 Alojz Mráz, (68 rokov)
15.10.2015 Mária Blázová, (86 rokov)
16.10.2015 Anna Gregušová, (94 rokov)
24.10.2015 Mária Chrvalová, (73 rokov)
9.11.2015 Rudolf Beňák, (61 rokov)
1.12.2015 Ľubomír Horváth, (63 rokov)
16.12.2015 Jozef Boháček, n(70 rokov)
18.12.2015 Rudolf Kondrček (88 rokov)
19.12.2015 Jozef Václavek (68 rokov)

:-) :-) :-) :-) :-) :-) :-) :-) :-)

Za siedmimi horami, siedmimi dolinami, za siedmimi riekami a siedmimi kopcami stojí malá chalúpka, z nej vyjde starénka a vraví: „Prečo práve ja musím bývať tak ďaleko!?“

xxx

Dvaja rybári sa rozprávajú: „Včera som chytil dva metre dlhú štku!“ „A ja som z vody vytiahol horiacu sviečku!“ „Klameš, sviečka vo vode nehorí.“ „Ty skráť štku, ja zhasnem sviečku!“

VIANOČNÁ MODLITBA JÚLIA RAKOVSKÁ

KEĎ LÁSKA DO SRDC PRENIKÁ
A BOH JE BLIŽŠIE S NAMI,
PROSÍM HO DUŠOU BÁSNIKA,
ZACHOVAJ DEŤOM MAMY.

A ZARMÚTENÝM DOPRIAŤ RÁČ,
NECH NÁDEJ NEUMIERA,
ABY JEJ MALI NADOSTAČ
KAŽDÝ DEŇ, NIELEN VČERA.

BOŽE, NECH Z ČISTEJ RADOSTI,
ŽE V ŇOM NÁM DÁVAŠ SEBA,
SA PRI JASLIACH ZAS ROZHŤOŠÍ
V KAŽDOM Z NÁS KÚSOK NEBA.

xxx

„Mamiiii ja by som chcela na Vianoce psa...“
„Nevymýšľaj! Bude kapor ako každý rok !!!“

xxx

„Pán riaditeľ, môžete mi dať zajtra voľno? Manželka chce, aby som jej pomohol s vianočným upratovaním.“ „Z takého dôvodu vám predsa nebudem dávať voľno!“ „Ďakujem, vedel som, že je na vás spoľahnúť.“

:-) :-) :-) :-) :-) :-) :-) :-)

VIANOCE V INÝCH KONČINÁCH EMÍLIA BIHARIOVÁ

Celú jeseň som strávila v tanzánskej dedine Chagane v centrálnej Tanzánii medzi ľuďmi, ktorých by mnohí nazvali pohania. Kočovní dobytkári, ktorí sa pod vplyvom preľudnenia oblasti a úhynu veľkého množstva kráv začali posledné roky usádzať a netradične pestovať ryžu. Sú obvešaní korálikmi, deti pobehujú holé a ani dospelí toho príliš veľa na sebe nemajú. Vyznávajú jediného obojpohlavného boha Asetu a pri problémoch sa obracajú na predkov alebo svojich kňazov, ktorých my nazývame šamanmi. Radi prinášajú obety v podobe baránkov a v mnohých črtách majú prekvapivo spoločné prvky so židmi. Misionári a ani miestni kňazi do tejto zapadnutej oblasti neprenikli a tak tradičná viera týchto ľudí pretrvala a kresťanstvo či islam nenašli pevnú pôdu pod nohami. Predsa však nejaké vplyvy badať, veď nik už v tejto dobe technológii nemôže žiť izolovane a nepodliehať ani najmenším vplyvom. Kmeň Dato-ga však výrazne selektuje a zbiera to, čo sa mu jednoducho do konceptu vlastnej kultúry a zvykov hodí. My na Vianoce slávime narodenie Krista a názov Vianoce sa za posledné obdobie ujal aj na tomto konci sveta. Jeho obyvatelia však miesto narodenia Spasiteľa slávia koniec roka a na bohatú večeru sa zvyčajne spája niekoľko domácností a každá niečím prispieje – niekto nápojmi, niekto mäsom či ryžou. Názov Vianoce jednoducho rezonuje v iných súvislostiach.

Miestni ľudia mi dávajú nespočetné množstvo otázok, ktoré by ma v živote nenapadli a často ma pobavia. Uvedomujem si, že sú ochudobnení jedným dôležitým faktom – mnohí z

nich nikdy nechodili do školy, nevedia písať, čítať a nemajú ani potuchy, kde tá Európa vlastne leží. ;) S podporou rodičov a mojich priateľov som sa odhodlala pustiť do miniprojektu vzdelania troch detí z miestnej dediny. Budú môcť študovať na

internátnej súkromnej anglickej škole a raz tak hádam pomôžu otvoriť obzory nielen svojej rodine, ale i oblasti, z ktorej pochádzajú. U nás je štúdium grátis, ale ročné školné v Tanzánii na dobrej škole plus internát a školské pomôcky na jedného študenta predstavuje 600 eur. Ak máte, moji rodáci, chuť zapojiť sa, neváhajte: od januára sa malí študenti budú môcť zapojiť do školského kolotoča aj vďaka vám.

(Príspevky môžete posilať na číslo účtu: 0283929150/0900, majiteľ: Emília Bihariová – zodpovedná za budúcich prváčikov).

Farský časopis Smolenický posol. Vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada: Emília Bihariová, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Ivana Janáčková, vdp. Peter Šimko, Ivana Štibraná.

Cenzor: vdp. Peter Šimko.

S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 10. decembra 2013, č. 8976/13. NIHIL OBSTAT.